
Nikdy není pozdě

...

Leo Farley pracoval pro Newyorskou policii jako první zástupce komisaře a říkalo se, že mu funkce komisaře unikla jen o vlásek; jmenování přišlo právě v době, kdy den po pohřbu svého zetě nečekaně zažádal o předčasný odchod do penze. Teď, o víc než pět let později, třiašedesátiletý Leo svého rozhodnutí nelitoval, přestože byl každým coulem polda a vždycky měl v úmyslu zůstat jím co nejdéle. Jeho plány však zkřížilo něco důležitějšího.

Šokující, chladnokrevná vražda zetě Grega a výhrůžka, kterou zaslechla svědkyně – „Timmy, vyřídím tě, že teď je řada na ní a pak na tobě...“ – byly dostatečným důvodem k rozhodnutí zasvětit život ochraně dcery a vnuka. Leo Farley, průměrně vysoký a rovný jako svíčka, muž s křtící ocelově šedivých vlasů a šlachovitým ukázněným tělem, zůstával po všechny bdělé hodiny svých dnů neustále ve střehu.

Věděl, že Laurie může ochránit jen do jisté míry. Milovala svou práci a taky ji potřebovala. Jezdila veřejnou dopravou, chodila si zaběhat do Central Parku, za teplého počasí často obědvala v některém z parčíků poblíž své kanceláře.

S vnukem se mohl zařídit jinak. Podle Leova názoru vrahovi nic nebránilo v rozhodnutí jít nejdřív po Timmym, takže se Leo prohlásil vnukovým ochráncem. Každé ráno chlapce doprovázel do školy Saint David's a po vyučování na něj čekal. Když měl Timmy po škole nějaké aktivity, Leo nenápadně držel stráž u kluziště nebo hřiště.

Greg Moran byl pro Lea něco jako syn, jehož si vždycky přál. Seznámil se s ním před deseti lety na pohotovostním oddělení nemocnice Lenox Hill. S Eileen tam tehdy přijeli celí vyděšení krátce po telefonátu, že jejich šestadvacetiletou dceru Laurie srazil na Park Avenue taxík a je v bezvědomí.

Greg, vysoký a impozantní i v zeleném nemocničním úboru, je uvítal rázným ujištěním, že se jejich dcera už probrala a bude v pořádku. „Má zlomený kotník a otřes mozku. Necháme ji tady na pozorování, ale nemusíte se o ni bát.“

Eileen, vyděšená starostmi o jediné dítě, po těch slovech omdlela, a tak měl Greg další pacientku. Než se Eileen skácela, pohotově ji zachytil. Od té doby zůstal v našich životech, pomyslel si Leo. O tři měsíce později se s Laurie zasnoubili. Greg byl naše pevná skála, když Eileen o pouhý rok později zemřela.

Jak ho mohl někdo zastřelit? Ani nanejvýš důkladné vyšetřování neodhalilo, kdo by mohl proti Gregovi něco mít – jakkoli to bylo nepředstavitelné pro všechny, kdo ho znali. Když se okruh podezřelých zúžil o přátele a spolužáky – policie rychle dospěla k názoru, že nikdo z nich nepřichází v úvahu –, začalo pátrání v záznamech obou nemocnic, kde Greg pracoval jako lékař a vedoucí pracovník. Ověřovalo se, jestli ho někdo z pacientů nebo rodinných příslušníků někdy obvinil ze stanovení špatné diagnózy nebo nesprávné léčby vedoucí k invaliditě nebo smrti. Nic se nezjistilo.

Na prokuratuře se pro ten zločin ujalo označení „Případ modrookého vraha“. Někdy se stávalo, že Timmymu přeběhl po obličeji vylekaný výraz, když se náhle otočil a podíval se do dědečkovy tváře. Leovy oči měly světle modrý odstín. On sám, Laurie i psycholog se shodovali v názoru, že Gregův vrah musel mít výrazně modré oči.

Laurie s otcem mluvila o plánech na nový seriál, jehož úvodní díl se měl zabývat vraždou po promočním galavečírku. Leo nedal najevo úlek, přestože ho vyděsila představa, že se dcera obklopí skupinou lidí, z nichž někdo může být vrahem. Někdo natolik nenáviděl Betsy Bonner Powellovou, že jí přidržel na hlavě polštář tak dlouho, až dodýchala. A ten člověk musel mít nervy jako provazy. Leo věděl, že před dvaceti lety vyslychali všechny čtyři mladé ženy i Betsyina manžela nejlepší detektivové z oddělení vražd – s nulovým výsledkem. Pokud se někomu nepodařilo proniknout nepozorovaně do domu, vrah a podezřelí se ocitnou – dostane-li seriál zelenou – znovu spolu v jednom domě, což je nebezpečná situace.

Tohle všechno táhlo Leovi hlavou, když teď šel s Timmym domů ze školy na Osmdesáté deváté ulici poblíž Páté avenue do bytu o osm bloků dál, na rohu Lexington Avenue a Devadesáté čtvrté ulice. Po Gregově smrti se Laurie okamžitě přestěhovala, neschopná unést pohled na hřiště, kde byl Greg zastřelen.

Policejní vůz, který je míjel, zpomalil. Příslušník na sedadle pro spolujezdce před Leem zasalutoval.

„Tohle se mi hrozně líbí,“ prohlásil Timmy. „Cítím se pak bezpečně,“ dodal věcně.

Leo zpozorněl. Stále vnukovi opakoval, že pokud on nebude nablízku a Timmy nebo někdo z jeho kamarádů bude mít potíže, mají se rozběhnout k nejbližšímu policistovi a požádat o pomoc.

„Teď přece nemáš žádný problém, s nímž bych ti mohl pomoci,“ odpověděl a opatrně dodal: „Aspoň pokud vím.“

Procházeli po Lexington Avenue. Vítr změnil směr a šlehal je do tváří. Leo se zastavil a narazil Timmymu vlněnou čepici víc do čela a přes uši.

„Ne. Ale jeden osmák šel dnes ráno do školy a nějaký chlápek na kole mu zkusil vyškubnout z ruky mobil. Viděl to policista, hned za tím chlápkem vyjel a zastavil ho,“ vykládal Timmy.

Incident se netýkal nikoho s modrými očima. Leo se zastyděl, když si uvědomil, jak moc si oddechl. Dokud nebude Gregův vrah dopaden, musel se neustále ujišťovat, že jsou Timmy a Laurie v bezpečí.

Jednoho dne bude spravedlnosti učiněno zadost, připomněl si v duchu.

Když ráno přišel vnuka vyzvednout, Laurie, už na odchodu do práce, mu v letu sdělila, že si dnes vyslechne verdikt ohledně svých plánů na tu reality show. Leovy myšlenky se na chvíli stočily k téhle starosti, i když věděl, že se výsledek dozví teprve večer; až si dají po večeři druhý šálek kávy a Timmy se usadí ve velkém křesle s knihou, Laurie to s ním probere. Potom se Leo vrátí do svého bytu o blok dál. Chtěl, aby ti dva měli na sklonku dne klid a prostor jen pro sebe, a byl si jistý, že by vrátný do budovy nepustil žádného návštěvníka, aniž by zavolal do příslušného bytu a ověřil si, zda toho člověka čekají.

Jestli ten seriál dceři povolí, bude to špatná zpráva, pomyslel si Leo.

Najednou se kdovíodkud vynořil muž v mikině s kapucí, tmavými brýlemi a plátěnou taškou přes rameno; prosvítl kolem nich na kolečkových bruslích, málem povalil Timmyho a o pár metrů dál se oťel o ženu ve vysokém stupni těhotenství.

„Padej z chodníku!“ křikl Leo, ale to už bruslař zahýbal za roh.

Tam se nahlas zasmál a v modrých očích za tmavými brýlemi mu zajiskřilo.

Taková setkání byla potravou pro jeho potřebu moci. Když se Timmyho dotkl, věděl, že svou hrozbu může naplnit, kdykoli si zamane.